

Markoló Mira és Markoló Márk mindig hajnalban ébredt fel. Halkan elgurultak a hortyogó Buldózer Boldizsár, a szörcsögő Taknyos Traktor és a többi szunyókáló munkagép mellett, majd a garázs előtti teraszra parkoltak. Szerettek jókat beszélgetni, mielőtt elkezdődött a nap.

- Hát te meg mit művelsz, Márk?! - pirított a fiúra. - Csak a gázt kellett volna eltüntetned, nem pedig egy irtó nagy lyukat ásni!

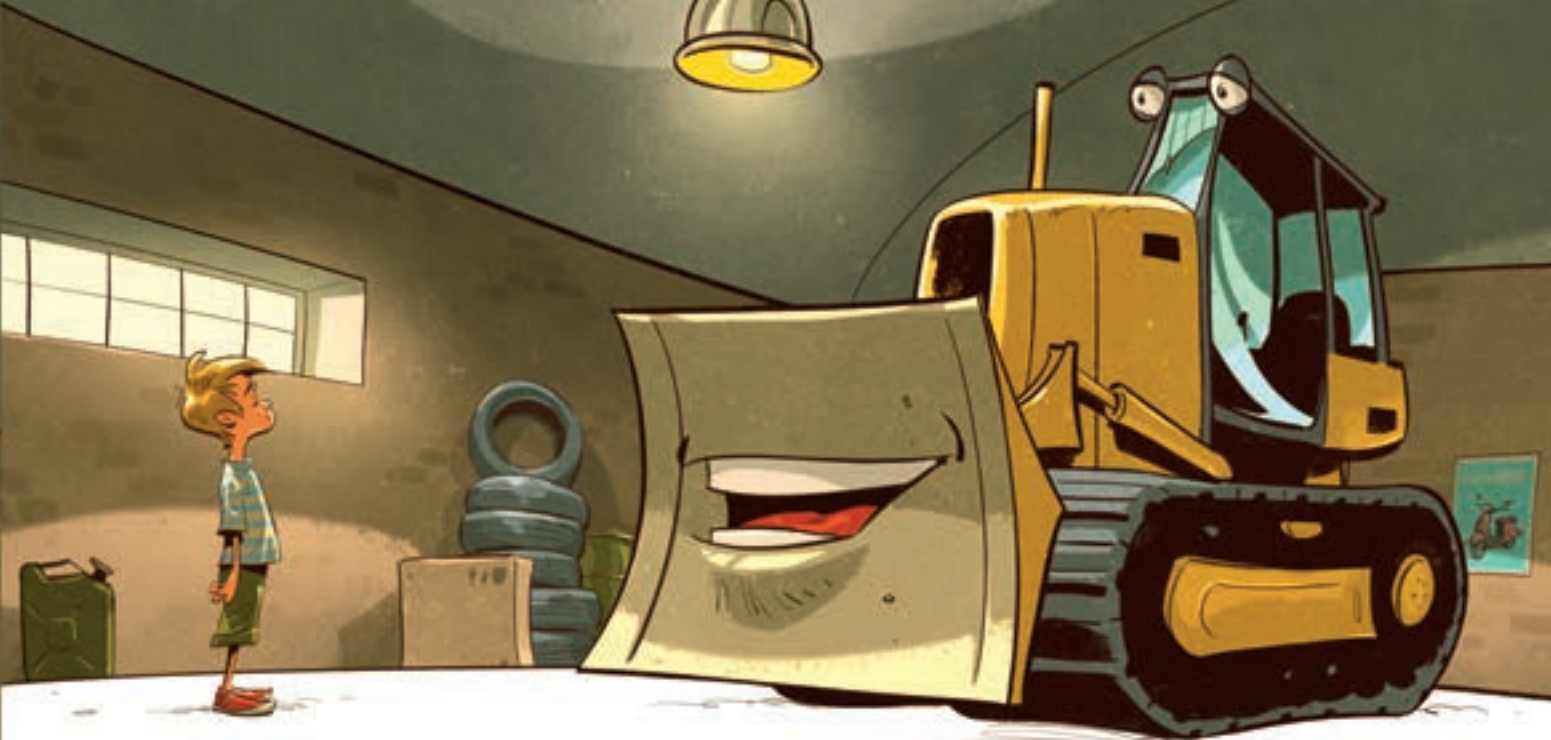
A markolófiú ugyanis egy mérhetetlenül mély gödör aljáról vigyorgott vissza rá.

- Jaj, Mira, minek foglalkozunk az értéktelen gázzal, amikor a föld mélyén igazi kincsekre is bukkanhatunk? - dörögte odalentről.

Szegény Garázs bagázs! A markolók, Dömper Dömötör, Kombáj Kálmán, de még a kis Bobcat is késő délutánig futkorászott, mire minden lepedőt össze tudtak gyűjteni. Nem csoda, hogy mindannyian szűrős reflektorfényeket vetettek Márkra. Egyedül Buldózer Boldizsár vigasztalta a markolófiút:
- Elszállt ötlet volt, szó szerint, de azért nekem tetszett!

- Ezeket már unom, találjunk ki más játékot!

A járművek törni kezdték a fejüket, mi legyen az a „más” játék.

Kisvártatva Buldózer Boldizsár állt elő egy javaslattal:

- Talán húzhatnánk kötelet.

Mondani sem kell, a többi munkagép nem örült az ötletnek. Egyből tudták ugyanis, hogy azt a játékot csakis a buldózer nyerheti meg.

Néhány nap múlva Vilmos különös dolgot fedezett fel az út menti árokban: ott feküdt az összes munkagépe, és nem tudtak kimászni!
- Hát ti hogy kerültetek oda? Talán valaki beborított benneteket?

Vilmos azonban erre már nem figyelt, elrohant Boldizsár elé. Kötelet csomózott rá, amelynek a másik végét lehajította pórul járt barátainak. „A világ legerősebb járműve” pedig szép sorban kihúzta őket az árokból.

A munkagépek egy darabig csak álltak lehajtott fejjel, végül azt mondták:

– Na jól van, köszönjük. El kell ismernünk, hogy a te erőd nélkül nem jutottunk volna ki. De vedd tudomásul, hogy barátkozni továbbra sem akarunk veled!